

3 Δεκεμβρίου 2021

Κάσος. Όταν η καμπάνα του Άη Σπυρίδωνα μιλά με τη μπουρού των πλοίων

[Πολιτισμός](#) / [Διήγημα](#) / [Λαογραφία-Παράδοση](#) / [Λογοτεχνία - Φιλολογία](#)

[Μανώλης Δημελλάς](#)

Αν τύχεις στη στιγμή που ένα βαπόρι περνά έξω από την Κάσο και πιάνει κουβέντα με τον πολιούχο του νησιού, με τον Άγιο Σπυρίδωνα, τότε ίσως και νασαι λίγο ευλογημένος, στάσου λοιπόν κι αφουγκράσου εκείνη την ώρα.

Μα μη ξεγελαστείς, εδώ στην άκρη του Αιγαίου, όλοι οι Άγιοι μυρίζουν θάλασσα κι από μίλια μακριά αναγνωρίζουν τους ανθρώπους τους.

Μόλις προχθές ο καπετάν Ηλίας Απόκοτος, με ένα θεόρατο κοντεινεράδικο, κατεβαίνοντας για το Σουέζ, επανέλαβε κάτι που γνώριζαν και είχαν σα φανερό τάμα οι παλιοί Κασιώτες ναυτικοί.

Πέρασε κοντά από το νησί του, φίλοι και γνωστοί τον αναγνώρισαν, μέσα στην μοναξιά του χειμώνα αναθάρρησαν και κάποιοι από εκείνους έφεραν στη μνήμη ιστορίες δεινών καπεταναίων, τότε που μετρούσαν τα άστρα με τον εξάντα κι όμως ποτέ δεν έχασαν το δρόμο για το νησί τους.

Για τους Κασιώτες ναυτικούς ήταν, μα ακόμη και σήμερα είναι μεγάλο πράμα, να περνάς από το νησί, να ακούς την καμπάνα του Άη Σπυρίδωνα να σε χαιρετά και μέσα από το βαπόρι να ξαναζεις τις πιο γλυκές στιγμές της νιότης σου.

Γιατί αυτοί οι ναυτικοί, όσες βόλτες κι αν φέρουν τον κόσμο, όσο κι αν χασομερήσουν κι αν θαυμάσουν μεγαλεία κι ανθρώπων έργα σε ξένους τόπους, δε γίνεται να πάψουν να αγαπούν το τόπο, τις πέτρες και τους Αγίους τους.

Ο καπετάν Ηλίας από το 1975 μουσκεύει μες τις θάλασσες, μετρά πάνω από 40 χρόνια όπου γυρνά όλο τον κόσμο με φορτηγά βαπόρια. Μου γράφει λοιπόν ότι ξεχώρισε την Ισπανία, τη Ταϊλάνδη, τη Σιγκαπούρη, τη Βραζιλία και την Αργεντινή.

Όμως όταν φτάνουμε στην Κάσο εκεί αλλάζουν όλα:

«Αυτή είναι η πατρίδα της καρδιάς. Ζούμε και αναπνέουμε πότε θα γυρίσουμε πίσω. Είναι όνειρο ζωής να αξιωθείς να περάσεις από το νησί.»

Κι όλα αυτά αρχές Δεκέμβρη, στον μήνα που ίσως να φέρνει τα πιο μεγάλα ζόρια για τους ναυτικούς. Μα είναι η απουσία που ώρες-ώρες δεν παλεύεται. Όσο εκείνοι ταξιδεύουν γνωρίζουν πως οι άνθρωποι κι ο τόπος τους φορούν τα γιορτινά τους και μετρούν αντίστροφα τις μέρες για τα Χριστούγεννα.

Σήμερα μπορεί η τεχνολογία να φέρνει πιο κοντά τις φωνές, να έχει την ικανότητα να μεταφέρει το πρόσωπο μας στην άλλη άκρη της γης, όμως το άγγιγμα κι η αγκαλιά δεν ανταλλάσσονται.

Δεν είναι μικρό τάμα να καταφέρεις να περάσεις με το βαπόρι έξω από την Κάσο, να ακούσεις τη καμπάνα να χτυπά και τα αγαπημένα πρόσωπα να νιώθουν τα νοτισμένα θάλασσα και δάκρυα χαιρετίσματα, που στέλνει η ψυχή σου.

Αυτές οι μικρές-μεγάλες στιγμές είναι που κράτησαν στους βράχους του Αιγαίου ανθρώπους και εκείνοι με τη σειρά τους έκαμαν τους Αγίους θαλασσινούς κι όλοι μαζί έστησαν μια Ελλάδα.

<https://bit.ly/3DeiKCF>